םה א מיי' פ"ה מהלי תפלה הלכה ה סמג עשין יט טור שו"ע או"ח

סימן לו סעיף א: סו ב מיי פ"ד מהלכות תפילין הלכה יח סמג

עשין כב טור ושו״ע או״ח סימן מג סעיף א: סימן מג סעיף א: סוג מייי שם הלי טו סמג שם טוש"ע א"ח סימן

מד: סח ד מיי׳ פ״ה מהלכו׳ מפלה הלכה ה סמג

תפלה הלכה ה ממג עשין יני טוש"ע איית סיתן לו מעיף א: בא" ו עוד שיית מהלי דעות בא" ו עוד שיית אויית סיתן ג מעיף די הן ומייר שיד מהלי תפילין הל" ית טוש"ע אויית סיי מג מער אן: לו א מון שיית הלורת דעות לו אות מייד ההלות דעות

ע ז מיי׳ פ״ד מהלכות דעות

עד מיי פ"ד מהכוכות דעות
הלכה ב:
הלכה ב:
מא ח ט מיי פ"ד מהלי
תפילון הלכה טו סמג
עשין כב טוש"ע או"ח סימן
עב י מי שם הלי ט סמג
מר מיי שם הלי ט סמג
מר מיי שם הלי ט סמג

שם טוש"ע או"ח סי

מב סעיף ג: עג כ ל מיי שם הלי כד סמג שם טוש"ע או"ח

דברים שהתרתי לך כאן כו'.

שהתרתי לך בבית הכסא עראי

אסרתי לך בקבוע דאסור לפנות

בגדולים והתפילין בראשו אבל להשתין

מותר משום דלה חשכחן בברייתה

אבל הך דטפח וטפחיים אשכחן

ולא בעי לשנויי דברים

ננטרן. ישמרוני אכניסם עמי וישמרוני מן המזיקין: לא יאחוז בידו וכו' ויספלל. שאין דעתו מיושבת עליו בתפלה שהרי לבו תמיד עליהן שלא יפלו מידו: ולא יישן בהן. * שמא [א] יפיח: הרי אלו כיולא בהן. לענין תפלה שדואג עליהן שלא תפול הסכין וחזיקנו והקערה חשפך והמעות יאבדו והככר יטנף: לים הלכסא כי הא מסניסא. דקתני לא ישחין בתפילין: דבים שמאי היא. דאמרי לעיל" מניחן בחלון הסמוך לר״ה ולא יכניסם בידו ויכנס: דאי ב״ה. הא אמרי לעילם אוחזן בידו ונכנס: בית הכשא עראי. כגון להשתין שאין אדם הולך בשבילם לבית הכסה והפעם הזחת

נעשה המקום הזה בית הכסא תחלה: שהתרתי לך כאן. בבית הכסא קבוע: אסרתי לך כאן. בבית הכסא עראי: מאי לאו הפילין. שאמרו בית הלל אוחזן בידו ונכנס לבית הכסא קבוע ולהשתין בהם אסרו כדמפרש טעמא לקמן: הא לא שרו. בבית הכסא קבוע: כי תניא ההיא. לאו לענין תפילין תניא אלא לענין גלוי טפח וטפחיים דלגדולים אינו מגלה אלא טפח ולקטנים מגלה טפחיים [א] רש"י ד"ה ולא יישן בהן ועלה קאי גלוי טפחיים שהתרתי לך כאן אסרתי לך כאן: לאחריו טפח. ולא יותר משום לניעות: ולפניו ולא יותר תשוט הישות. טפחיים. משום קילוח מי רגלים ולא יישן בהן. שמא יפלו מפחיים. משום קילוח מי לאו כו'. מידו, והכי אוקימות ליה והיינו דקאמר לעיל דברים שהתרתי לך בבית הכסא עראי אסרתי לך בקבוע: אלא אידי ואידי בגדולים. ומתוך שהוא דוחק עלמו לגדולים בא לידי קטנים הלכך באיש מלחחריו טפח ומלפניו טפחיים ובאשה מלפניה ולא כלום והכי קאמר הא דלעיל דברים שאסרתי לך בחשה התרתי לך בחיש: חי הכי. דלענין טפח וטפחיים קתני דברים שהתרתי לך כאן אסרתי לך כחן: הח דקמני עלה. בסיפח דידה ווה הוא ק"ו שאין עליו תשובה בדבר הוה יש לך להשיבני ק"ו ואין לי עליו תשובה להחזיר לך אי אמרת בשלמא בתפילין קאמר וכדאמרן וב״ה היא היינו דקתני דיש כאן להקשות קל וחומר השתא בית הכסא קבוע שרי בית הכסא עראי מיבעיא ואין לי תשובה להשיבך עליו אלא אי אמרת לענין טפח וטפחיים מאי ק"ו יש

להקשות כאן: אורחא דמילחא הכי

הוא. שהאיש לריך לגלות לפניו ולא האשה: תיובתא דרבא אמר רב

ששת. דחמר בית שמחי היה ולח

בית הלל דאם כן לא משכחת מידי

ננטרן אמר רבא כי הוה אזלינן בתריה דר"נ כי הוה נקים ספרא דאגדתא יהיב לן כי הוה נקים תפילין לא יהיב לן אמר הואיל ושרונהו רבנן ננטרן ת"ר מאלא יאחז אדם תפילין בידו ום"ת בזרועו ויתפלל יולא ישתין בהן מים יולא יישן בהן לא שינת קבע ולא שינת 🕬 עראי. אמר שמואל יסכין ומעות וקערה וככר הרי אלו כיוצא בהן. אמר רבא אמר רב ששת

ליה בברייתא בהדיא הר"ר יוסף: לית הלכתא כי הא מתניתא דב"ש היא דאי ב"ה השתא בית הכסא קבוע שרי בית הכסא עראי מיבעיא מיתיבי דברים ְשָהתרתי לךְ כאן אסרתי לך כאן מאי לאו תפיליו אי אמרת בשלמא בית הלל התרתי לך כאן קבוע אסרתי לך כאן בית הכסא עראי אלא אי אמרת ב"ש הא לא שרו ולא מידי כי תניא ההיא לענין מפח ומפחיים דתני חדא כשהוא נפנה מגלה לאחריו מפח ולפניו מפחיים ותניא אידך לאחריו מפח ולפניו ולא כלום מאי לאו אידי ואידי באיש ולא קשיא כאן לגדולים כאן לקטנים ותסברא אי בקטנים לאחריו טפח למה לי אלא אידי ואידי בגדולים ולא קשיא יהא באיש הא באשה אי הכי הא דקתני עלה יוהו ק"ו שאין עליו תשובה מאי אין עליו תשובה דרכא דמילתא הכי איתא אלא לאו תפילין ותיובתא דרבא אמר רב ששת תיובתא מכל מקום קשיא השתא בית הכסא קבוע שרי בית הכסא עראי לא כל שכן הכי קאמר יבית הכסא קבוע דליכא ניצוצות שרי בית הכסא עראי דאיכא ניצוצות אסרי אי הכי אמאי אין עליו תשובה תשובה מעלייתא היא הכי קאמר הא מילתא תיתי לה בתורת מעמא ולא תיתי לה בק"ו דאי אתיא לה בתורת ק"ו זהו ק"ו שאיז עליו תשובה: יחת"ר יהרוצה ליכנם לסעודת קבע מהלך עשרה פעמים ד' אמות או ד' פעמים י' אמות ויפנה ואח"כ נכנם אמר ר' יצחק הנכנם לסעודת קבע חולץ תפיליו ואח"כ נכנס ופליגא דר' חייא דא"ר חייא מניחן על שלחנו וכן הדור לו ועד אימת אמר רב נחמן בר יצחק "עד זמן ברכה תני חדא צורר אדם תפיליו עם מעותיו באפרקסותו ותניא אידך לא יצור לא קשיא הא דאזמניה הא דלא אזמניה ∘דאמר רב חסדא האי סודרא דתפילין ראזמניה למיצר ביה תפילין צר ביה תפילין אסור למיצר ביה פשיטי אזמניה ולא צר ביה צר ביה ולא אזמניה שרי למיצר ביה זוזי ולאביי דאמר יהזמנה מילתא היא אומניה אע"ג דלא צר ביה צר ביה אי אומניה אסיר אי לא אזמניה לא בעא מיניה רב יוסף בריה דרב נחוניא מרב יהודה מהו שיניח אדם תפיליו תחת מראשותיו יתחת מרגלותיו לא קא מיבעיא לי שנוהג בהן מנהג בזיון כי קא מיבעיא לי תחת מראשותיו מאי א"ל הכי אמר שמואל למותר אפילו אשתו עמו מיתיבי לא יניח אדם תפיליו תחת מרגלותיו מפני שנוהג כהם דרך בזיון אכל מניחן תחת מראשותיו ואם היתה אשתו עמו אסור היה מקום שגבוה ג' מפחים או נמוך ג' מפחים מותר תיובתא דשמואל תיובתא אמר רבא אע"ג דתניא תיובתא דשמואל הלכתא כוותיה מ"מ

לאוקמה הך ברייתא דקתני מאי שהתרתי לך כאן אסרתי לך כאן: דליכא ניצוצות. שיהא נריך לשפשפן בימינו מעל רגליו: בים הכסא עראי. לקטנים: דאיכא ניצוצום. הניחזין על גבי רגליו ואמרינן במסכח יומא (דף ל.) מלוה לשפשפן שאסור לאדם שילא בניצוצות שעל גבי רגליו שמא יראה ככרות שפכה ונמלא מוציא לעז על בניו שהם ממזרים הילכך אי אפשר לאחו תפילין בידו: הא מילחא. דתפילין דבית הכסא עראי וקבוע: סיסי לה בסורם טעמא. להתיר בבית הכסא קבוע את האסור בבית הכסא עראי משום טעמא דניצוצות: דאי אסיא לה בסורם ק"ו. לומר דין הוא להקל בבית הכסא עראי קל ולהחמיר בבית הכסא (א חמור ולא חזול בתר טעמא אלא בתר חומרא וקולא ואנן עבדינן איפכא אין לי עליו מה להשיבך שאין לי למצוא שיהא בשום מקום בית הכסא עראי חמור מן הקבוע שאוכל להשיבך אם התרתי בקבוע שהוא קל בדבר פלוני נתיר בשל עראי שהוא חמור בה אבל טעמא איכא למאי דעבדינן דהכא איכא ניצוצות והכא ליכא ודבר זה לאו קל וחומר לא קל ולא חמור: הנכנם לסעודם קבע. וגנאי הוא שיצטרך לנקביו בחוך הסעודה: מהלך עשרה פעמים כו'. ובכל פעם ופעם בודק עלמו ויושב אולי יוכל להפנות שההילוך מוריד הגדולים לנקב: חולך ספיליו. שמא ישתכר בסעודה ויתגנה בתפיליו: וכן הדור לו. שיהו מזומנים לו ויחזור ויניחם בשעת ברכה: באפרקסוסיה. סודר של ראשו: עם מעוסיו. לא עם המעות ממש אלא שני קשרים זה אלל זה: ה"ג הא דאומניה הא דלא אומניה. לההיא סודר לספילין דריון דאומניה שוב אסור ללור בו מעום מאחר שהקצו לכך: לר ביה. אי אומניה אין אי לא אומניה לא קדיש ושרי למיצר ביה דהכי חניא בהדיא בסנהדרין (מח:) הניח בו חפיליו ינית בו מעות: ולאביי דאמר הומנה מילחא היא. גבי אורג בגד למת בסנהדרין בפרק נגמר הדין (ד׳ מו:): מהו שיניה ספיליו החת מראשוחיו. בלילה כשהוא ישן: **אם היה מקום גבוה ג' טפחים**. למעלה מראשותיו ועליו נותן התפילין או למטה מראשותיו יוצא מקום מן המטה:

 d) alca (d); (2) [30 al.],
 (4) [2"a &a.], (7) uea ae.,
 (5) al. (d); (7) al. (d); (7) al. (d); (7) al. (d).
 (6) al. (d); (7) al. (d); (7 ו) [ע"ל], לו) [שס], הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה דחי חתיח וכו" נבית הכסח קבוע חמור:

גליון הש"ם רש"י ר"ה ולא יישן בהן שמא יפיח. עיין סוכה ד' כו ע"ל ול"ע:

הגהות הגר"א שמא יפיל. כצ"ל:

מוסף רש"י

בהישו (סוכה כו.) דהא דחתני בהיםן (פוכה כי), דהח דקתני לח קבע ולח ארעי בדנקיט ליה בידיה (שם מאה). אזמניה ולא צר ביד. הזמנה לחו מילתם היח (טנהדרין מח). צר בידה ולא אזמניה. אקלתי בעלתת הוח (שם).

רב ניסים גאוו

ולאביי דאמר הזמנה מילתא היא. סנהדרין בפ׳ נגמר הדין (דף m) איתמר האורג בגד למת אביי אמר אסור ורבא אמר מותר אביי אמר אסור הזמנה מילתא היא: